

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 135/2018-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2018 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Troščákom, Hlavná 50, Prešov, vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Tp 113/2017, ale tiež postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 31/2017 v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o vzatí do väzby a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Tp 113/2017 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o vzatí do väzby.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

3. Sťažnosti [REDACTED] pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 31/2017 v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o vzatí do väzby, ale tiež v časti požadujúcej priznanie finančného zadost'učinenia v sume prevyšujúcej 1 000 € od Okresného súdu Prešov a v sume 1 500 € od Krajského súdu v Prešove nevyhovuje.

4. [REDACTED] priznáva úhradu trov konania v sume 650,84 € (slovom šesťstopäťdesiat eur a osemdesiatštyri centov), ktorú je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť na účet advokáta Mgr. Petra Troščáka, advokátska kancelária, Hlavná 50, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 135/2018-16 z 8. marca 2018 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Tp 113/2017, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 31/2017 v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o vzatí do väzby.

2. Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ústavný súd prerokoval túto vec na neverejnom

zasadnutí, keďže sťažovateľ v podaní zo 6. apríla 2018, okresný súd vo vyjadrení zo 6. apríla 2018 a krajský súd vo vyjadrení z 28. marca 2018 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

3. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Obvodného oddelenia Policajného zboru Prešov-Juh ČVS: ORP-1509/JU-PO-2017 z 28. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Trestného zákona na základe toho, že 28. októbra 2017 o 8.25 h popísal vnútornú stenu objektu podchodu vedúceho zo železničnej stanice na autobusovú stanicu na Masarykovej ulici v Prešove, kde čiernou fixkou nakreslil neidentifikovateľný nápis s rozmermi 25 × 15 cm, čím spôsobil škodu v dosiaľ nezistenej výške.

4. Uznesením okresného súdu sp. zn. 33 Tp 113/2017 z 30. októbra 2017 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 31/2017 z 12. decembra 2017 bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu. Uznesenie krajského súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 29. decembra 2017.

Sťažovateľ poukazuje na to, že uznesenie krajského súdu je zjavne arbitrárne, pretože právne závery uvedené v jeho odôvodnení sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. z nich v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. Krajskému súdu boli predstreté sťažnostné námietky v piatich okruhoch.

Podľa názoru sťažovateľa uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné a arbitrárne, pretože neobsahuje náležitosti vyžadované § 206 ods. 3, ako aj § 176 ods. 2 Trestného poriadku, keďže z odôvodnenia uznesenia nevyplývajú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú vznesenie obvinenia, ani úvahy, ktorými sa vyšetrovateľ spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, resp. právne úvahy, na základe ktorých posudzoval dokázané skutočnosti. Vzhľadom na to treba uznesenie o vznesení obvinenia považovať za ničotný právny akt, ktorý navonok nevyvoláva žiadne práve účinky.

Sťažovateľ ďalej namieta, že zo samotnej skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia je zrejmé, že opísaný skutok nemôže byť v žiadnom prípade trestným činom, pretože ide zjavne nanajvýš o priestupok proti majetku, a to obzvlášť s poukazom na materiálny korektív vyplývajúci z § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Podľa názoru sťažovateľa je osobitne potrebné zdôrazniť skutočnosť, že bol zadržaný nezákonným spôsobom, čo vyplýva z úradného záznamu o zadržaní č. 336/2017 z 28. októbra 2017. Členovia hliadky Železničnej polície výslovne uvádzajú, že sťažovateľa obmedzili na osobnej slobode podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku v čase o 8.30 h a toho istého dňa o 11.00 h ho odovzdali poverenému príslušníkovi Obvodného oddelenia Policajného zboru Prešov-Juh (ďalej len „príslušník obvodného oddelenia“).

Sťažovateľ zároveň namietal, že napadnuté uznesenie okresného súdu vydal nezákonný sudca pre prípravné konanie, ktorému k 30. októbru 2017 skončila služba v zmysle rozvrhu služieb, ktorý je prílohou č. 2 rozvrhu práce okresného súdu a vychádza z toho, že ide o týždňové služby (od pondelka do nedele). Dňa 30. októbra 2017 už začala služba inému sudcovi pre prípravné konanie a len on jediný mohol byť považovaný v danom prípade za zákonného sudcu pre prípravné konanie.

Sťažovateľ tiež namieta, že jeho obhajcovi bolo písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu doručené až 29. novembra 2017, a preto je nepochybné, že konanie o sťažnosti podanej 30. októbra 2017, ktorou sa sťažovateľ domáha prepustenia z väzby, trvá už ku dňu podania sťažnosti (15. januára 2018) viac ako jeden mesiac na jednom stupni, čím došlo k hrubému porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o sťažnosti, ktorou sa domáha prepustenia z väzby.

Ďalej sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd sa nedostatočne a aj v rozpore so zistenými skutkovými okolnosťami vysporiadal s podstatnou sťažnostnou námietkou spočívajúcou v tom, že sťažovateľ bol zadržaný nezákonným spôsobom. Krajský súd sa s touto námietkou nestotožnil. Uviedol, že je síce možné vytknúť nepresnosť v úradnom zázname o zadržaní v tom, že k zadržaniu malo dôjsť na základe § 85 ods. 2 Trestného poriadku, avšak zo zápisnice o zadržaní jednoznačne vyplýva, že sa zadržanie uskutočnilo podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku.

V nadväznosti na zistené skutkové okolnosti (vyplývajúce priamo z vyšetrovacieho spisu), ktoré vyvracajú tento záver krajského súdu, je podľa sťažovateľa potrebné zdôrazniť,

že bol zadržaný nezákonným spôsobom, keďže členovia hliadky, ktorí zadržanie vykonali, výslovne v úradnom zázname uvádzajú, že sa tak stalo podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Zápisnica o zadržaní bola spísaná povereným príslušníkom obvodného oddelenia [REDAKOVANÉ], ktorý sťažovateľa ako službukonajúci len prevzal od členov hliadky Železničnej polície, ktorí zadržanie realizovali. Pritom je nesprávne uvedené, že k zadržaniu došlo podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, pretože príslušník obvodného oddelenia [REDAKOVANÉ] sám zadržanie nerealizoval (ani pri ňom nebol). V ďalšej časti zápisnice sa už správne uvádza, že k zadržaniu došlo podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora. V uvedených súvislostiach sťažovateľ poukazuje na niektoré rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzujú ním zastávaný právny názor.

Sťažovateľ dáva do pozornosti aj to, že krajský súd sa rovnako nedostatočne vysporiadal aj s ostatnými podstatnými sťažnostnými námietkami.

V súvislosti s namietaným porušením práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby sťažovateľ uvádza, že jeho obhajcovi bolo písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu doručené až 29. novembra 2017, a preto konanie o sťažnosti podanej ešte 30. októbra 2017 trvá už viac ako jeden mesiac na jednom stupni súdu. Dodáva tiež, že okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti, avšak tento bol 29. novembra 2017 vrátený ako predčasne predložený (bez vykázania doručenia uznesenia stranám konania). Okresný súd odovzdal na poštovú prepravu zásielku s napadnutým uznesením adresovanú obhajcovi až 27. novembra 2017 a zásielka bola doručená obhajcovi 29. novembra 2017.

Podľa názoru krajského súdu uznesenie okresného súdu nebolo vyhotovené v lehote 10 pracovných dní (teda v súlade s § 172 ods. 3 a § 180 Trestného poriadku), avšak službukonajúci sudca požiadal o predĺženie tejto lehoty do 28. novembra 2017, čomu bolo zo strany predsedu okresného súdu vyhovené. Takýto postup § 172 ods. 3 časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku umožňuje. Nešlo preto o nezákonný alebo svojvoľný procesný postup, ktorý by bol dôvodom na okamžité prepustenie sťažovateľa na slobodu.

Sťažovateľ konštatuje, že k jeho zadržaniu došlo 28. októbra 2017. Uznesením okresného súdu z 30. októbra 2017 bol vzatý do väzby. V súdnom spise sa nachádza žiadosť sudcu z 13. novembra 2017, ktorou žiada predsedu okresného súdu o predĺženie lehoty

na napísanie uznesenia do 28. novembra 2017, a to z dôvodu nadmernej pracovnej zaneprázdnenosti, a ktorej predseda okresného súdu vyhovel. Písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 29. novembra 2017, na poštovú prepravu bolo odovzdané 27. novembra 2017. V sťažnosti podanej ústne do zápisnice ihneď po vyhlásení uznesenia 30. októbra 2017, ktorú sťažovateľ písomne odôvodnil podaním z 1. decembra 2017, poukázal okrem iného aj na to, že došlo k zjavnému porušeniu jeho práva na urýchlené rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby, a preto žiadal, aby ho krajský súd bezodkladne prepustil z väzby.

Zo správy krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 29/2017 z 28. novembra 2017 vyplýva, že vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený, pretože v ňom neboli doručenky. Po odstránení vytýkaných pochybení a oneskorenom doručovaní uznesenia obhajcovi bol spis opätovne predložený krajskému súdu 7. decembra 2017. Písomné vyhotovenie uznesenia krajského súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 29. decembra 2017.

Podľa názoru sťažovateľa z uvedených časových súvislostí je možné uzavrieť vo vzťahu ku konaniu vedenému okresným súdom, že písomné vyhotovenie uznesenia v rozsahu približne dvoch strán trvalo až 23 kalendárnych dní. Podstatné je aj to, že aj keď § 172 ods. 3 a § 180 Trestného poriadku umožňujú predĺžiť lehotu na napísanie uznesenia vo väzobnej veci, je zrejmé, že takým dôvodom by musela byť značná rozsiahlosť spisu, resp. väčší počet obvinených či skutková a právna zložitosť veci. Takýmto dôvodom určite nemôže byť nadmerná pracovná zaneprázdnenosť sudcu, pretože v takomto prípade mohol sudca požiadať o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutí v neväzobných veciach. Nemožno totiž pripustiť, aby boli prednostne vybavované iné veci ako väzobné. V tomto smere pochybil aj predseda okresného súdu tým, že žiadosti vyhovel.

Konanie o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby trvalo celkom 38 dní a celkové konanie o väzbe sťažovateľa trvalo až 40 dní (od momentu obmedzenia osobnej slobody).

Vzhľadom na to, že podľa sťažovateľa došlo k zjavnému porušeniu jeho práva na urýchlené rozhodnutie o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby

a konanie na okresnom súde trvalo 38 dní, bol krajský súd povinný uznesenie okresného súdu zrušiť a sťažovateľa bezodkladne prepustiť z väzby.

6. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon garantovaného v čl. 17 ods. 2 Ústavy SR,

- byť vzatý do väzby iba z dôvodov ustanovených zákonom a na základe rozhodnutia súdu garantovaného v čl. 17 ods. 5 Ústavy SR,

- na zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán garantovaného v čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- byť predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania garantovaného v čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné garantovaného v čl. 5 ods. 3 (správne má byť zrejme čl. 5 ods. 4, pozn.) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Tpo/31/2017 zo dňa 12. 12. 2017 a jeho postupom v tomto konaní, ako aj uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 33Tp/113/2017 zo dňa 30. 10. 2017 a jeho postupom v tomto konaní, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Tpo/31/2017 zo dňa 12. 12. 2017, ako aj uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 33Tp/113/2017 zo dňa 30. 10. 2017.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Prešov a Krajskému súdu v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje bezodkladne prepustiť sťažovateľa na slobodu.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 1 500 €, ktoré mu je Okresný súd Prešov povinný zaplatiť.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 1 500 €, ktoré mu je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť.

Odporcovia sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania. “

7. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprO 517/2018 zo 6. apríla 2018, doručeného ústavnému súdu 20. apríla 2018, vyplýva, že prokurátorov návrh na vzatie sťažovateľa do väzby bol okresnému súdu doručený 29. októbra 2017. Dňa 30. októbra 2017 sa uskutočnil výsluch sťažovateľa a došlo k jeho vzatiu do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dňa 13. novembra 2017 predseda súdu na žiadosť konajúceho sudcu predĺžil lehotu na napísanie uznesenia do 28. novembra 2017. Základná lehota na napísanie uznesenia uplynula 14. novembra 2017 a uznesenie bolo vypracované 21. novembra 2017, resp. expedované 22. novembra 2017. Ako posledný prevzal uznesenie obhajca sťažovateľa 29. novembra 2017. Spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku 28. novembra 2017, avšak 29. novembra 2017 krajský súd spis vrátil ako predčasne predložený, lebo nebola pripojená doručka od obhajcu sťažovateľa. Obhajca sťažnosť odôvodnil podaním z 1. decembra 2017 a následne 7. decembra 2017 bol spis opäť predložený krajskému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 2 Tpo 31/2017 z 12. decembra 2017 sťažnosť podanú sťažovateľom zamietol. Dňa 18. januára 2018 okresný súd rozhodol o prepustení sťažovateľa z väzby, avšak uznesením krajského súdu zo 6. februára 2018 bol verdikt okresného súdu zrušený a žiadosť o prepustenie sťažovateľa z väzby bola zamietnutá. Novým uznesením okresného súdu sp. zn. 33 Tp 113/2017 z 15. marca 2018 bol sťažovateľ právoplatne prepustený z väzby. Okresný súd na základe uvedených skutočností konal vo veci riadne a včas. Konanie na okresnom súde prebiehalo od 29. októbra 2017 do 7. decembra 2017. Mohlo byť ukončené už 28. novembra 2017 (keď bola vec prvýkrát predložená krajskému súdu), avšak spis bol 29. novembra 2017 vrátený z administratívneho dôvodu (chýbajúce doručky). Obdobie od 29. novembra do 7. decembra 2017 preto nemožno pričítať na ťarchu okresného súdu, pretože ten musel čakať, kým sa mu vrátia doručky od strán, čo svojim konaním nemohol ovplyvniť. Čo sa týka obdobia od 30. októbra 2017 do 22. novembra 2017, počas

ktorého sa vyhotovovalo písomné znenie uznesenia o vzatí sťažovateľa do väzby, treba uviesť, že vzhľadom na značnú pracovnú vyťaženosť sudcu bola táto doba primeraná. Sudca využil svoje oprávnenie podľa § 172 ods. 3 Trestného poriadku a z dôvodu jeho nadmernej pracovnej zaneprázdnenosti mu predseda okresného súdu predĺžil lehotu na vyhotovenie uznesenia do 28. novembra 2017.

8. Z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu sp. zn. Spr 35/2018 z 28. marca 2018, doručeného ústavnému súdu 5. apríla 2018, vyplýva, že návrh na vzatie sťažovateľa do väzby bol okresnému súdu predložený 29. októbra 2017, spis na rozhodnutie o sťažnosti bol krajskému súdu predložený 7. decembra 2017 a rozhodnutie krajského súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 29. decembra 2017. Znamená to, že konanie o väzbe sťažovateľa na oboch stupňoch nepresiahlo dobu dvoch mesiacov. Krajský súd rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí sťažovateľa do väzby na tretí pracovný deň, uznesenie krajského súdu bolo vypracované 20. decembra 2017, teda v lehote šiestich pracovných dní, na poštovú prepravu bolo dané 22. decembra 2017, pričom k jeho doručeniu došlo až 29. decembra 2017 aj z dôvodu, že po dátume 22. decembra 2017 nasledoval víkend a vianočné sviatky. Vychádzajúc z už uvedeného, podľa názoru predsedníčky krajského súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o väzbe. Čo sa týka vrátenia veci okresnému súdu prípisom krajského súdu z 28. novembra 2017 na účely skompletizovania spisu a jeho predloženia aj s doručenkami, treba uviesť, že okrem toho, že je povinnosťou okresného súdu predložiť spis na sťažnostné konanie v kompletnej podobe, vychádzajúc z § 192 ods. 3 prvej vety Trestného poriadku, krajský súd je povinný o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby rozhodnúť do piatich pracovných dní od predloženia veci na rozhodnutie. V dôsledku toho krajský súd v rámci tak krátkej lehoty nemôže čakať na doručky nepredložené okresným súdom a spoliehať sa na to, že okresný súd ich naozaj (tak, ako je to v predkladacej správe uvedené) ihneď za spisom doručí. Práve v dôsledku opakovaného zistenia, že okresné súdy v obvode krajského súdu po predložení nekompletného spisového materiálu (bez doručeníek) vo väzobných veciach už krajskému súdu dodatočne doručky nepredkladali (napriek uisteniu v predkladacej správe), trestnoprávne kolégium krajského súdu sa zjednotilo na postupe, že v záujme zachovania aj päťdňovej lehoty na rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby je

potrebné krajskému súdu zo strany okresných súdov predkladať kompletný spisový materiál aj s doručenkami, s čím boli všetci sudcovia vybavujúci trestné veci v obvode krajského súdu opakovane oboznámení na poradách a závery z týchto porád boli v písomnej podobe elektronicky všetkým sudcom vybavujúcim trestnú agendu v obvode krajského súdu zaslané. V ďalšom je potrebné prisvedčiť sťažovateľovi, že konanie na okresnom súde trvalo 39 dní, pričom nejde o vec právne či fakticky zložitú. Na druhej strane v osobe sťažovateľa ide o špeciálneho recidivistu. Ako to aj z uznesenia krajského súdu vyplýva, sťažovateľ je už štvrtýkrát trestne stíhaný pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Trestného zákona a okrem toho sa obdobným (piatym) protiprávnym konaním (postriekal rušeň farbou) dopustil priestupku. Navyše, v teraz prejednáwanej veci sa mal skutku dopustiť v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia. Sťažovateľovi preto hrozí v prípade uznania viny s vysokou pravdepodobnosťou trest odňatia slobody skôr v hornej polovici trestnej sadzby. V súvislosti s námietkou nevypracovania písomného vyhotovenia uznesenia okresného súdu v lehote desiatich pracovných dní krajský súd už vo svojom uznesení konštatoval, že išlo o postup v súlade s § 172 ods. 3 časti vety za bodkočiarkou v spojení s § 180 Trestného poriadku, v zmysle ktorých je možné lehotu desiatich pracovných dní na písomné vyhotovenie rozhodnutia vo väzobných veciach predsedom súdu predĺžiť (najviac na dvojnásobok). V zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody. Námietku sťažovateľa, podľa ktorej predseda okresného súdu predĺžením lehoty na vyhotovenie uznesenia uprednostnil pred vybavením jeho väzobnej veci neväzobné, je nutné považovať len za ničím nepodloženú domnienku, keďže sťažovateľ túto námietku neoprel o žiaden podklad, z ktorého by čerpal. Z týchto dôvodov predsedníčka krajského súdu žiada, aby ústavný súd sťažnosti nevyhovel.

9. Z vyjadrenia predsedu senátu krajského súdu (bez označenia dátumu), ktoré bolo pripojené k vyjadreniu predsedníčky krajského súdu, vyplývajú obdobné tvrdenia, ako z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu.

10. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa z 20. apríla 2018, doručenej elektronicky toho istého dňa a poštou 26. apríla 2018, ktorou reaguje na vyjadrenie

predsedníčky krajského súdu, vyplýva, že čiastočne súhlasí s vyjadrením, a to čo sa týka tvrdenia, že konanie o väzbe trvalo na okresnom súde 39 dní, pričom nešlo o vec právne či fakticky zložitú, ako aj v tom, že konanie na okresnom súde nebolo celkom urýchlené a presiahlo dobu jedného mesiaca o deväť dní. V ďalšom sťažovateľ opäť uvádza fakty týkajúce sa priebehu konania o jeho vzatí do väzby na okresnom súde a na krajskom súde. Následne poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu v daných súvislostiach. Dôvodom na predĺženie lehoty na vyhotovenie uznesenia vo väzobnej veci nemôže byť nadmerná pracovná zaneprázdnenosť sudcu, pretože ak by bola takáto okolnosť skutočne daná, potom by mal sudca požiadať predsedu okresného súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutí v neväzobných veciach. Predseda okresného súdu preto pochybil, keď žiadosti sudcu o predĺženie lehoty na vyhotovenie uznesenia vyhovel. Konanie o vzatí do väzby trvalo na okresnom súde 39 dní, resp. až 40 dní, ak sa vezme do úvahy čas zadržania (28. október 2017) ako moment obmedzenia osobnej slobody. Pokiaľ predsedníčka krajského súdu „ospravedlňuje“ neprimeranú dĺžku rozhodovania na okresnom súde tým, že sťažovateľ je „špeciálny recidivista“, dopúšťajúci sa tzv. sprejerstva, treba zdôrazniť, že takouto priam bagateľnou činnosťou nemohlo byť nikomu ublížené na zdraví alebo ohrozený život, či iná nenávratiteľná hodnota. S poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 541/13 z 23. septembra 2013 zdôrazňuje nesprávnosť postupu krajského súdu, ktorý 28. novembra 2017 vrátil spis okresnému súde ako predčasne predložený, pretože v ňom neboli doručenky, čím spôsobil ďalšie nedôvodné predĺženie už aj tak zbytočne predĺženého konania pred okresným súdom o ešte desať dní, a to konkrétne od 29. novembra 2017 do 7. decembra 2017, keď bol spis opäť predložený krajskému súde. Krajský súd teda reálne spisom disponoval najneskôr od 28. novembra 2017, a preto konanie pred krajským súdom trvalo 32 dní. Sťažovateľ napokon oznamuje, že 15. marca 2018 bol uznesením okresného súdu č. k. 33 Tp 113/2017-92 z 15. marca 2018 prepustený z väzby. Uplatňuje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátom za štyri úkony právnych služieb v roku 2018 (prevzatie a príprava zastupovania, sťažnosť, ďalšia porada medzi sťažovateľom a advokátom, replika na vyjadrenie predsedníčky krajského súdu), ako aj za štyri režijné paušály v sume po 9,21 €, v celkovej výške 650,84 €.

II.

11. Z úradného záznamu o zadržaní osoby z 28. októbra 2017 spísaného hliadkou Železničnej polície vyplýva, že toho dňa o 8.30 h bol sťažovateľ podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku obmedzený na osobnej slobode ako podozrivý hliadkou Železničnej polície, ktorá si v rámci hliadkovej služby vo vestibule Železničnej stanice Prešov všimla skupinku mladých ľudí stojacich pri schodoch vedúcich na zastávku miestnej hromadnej dopravy a všimla si tiež, že jeden z nich (muž s čiernou pletenou čiapkou v tmavej trojštvrťinovej bunde) niečo píše na stenu. Hliadka sa rozbehla a použila výzvu „*Stoj – polícia!*“. Osoby ostali stáť na mieste a člen hliadky zistil, že nápis na stene je čerstvý, lebo ho rozmazal prstom, na ktorom mu zostala farba. Prítomná osoba, ktorá nápis vytvorila, bola stotožnená ako sťažovateľ. Následne o 9.15 h bola vyrozumená službukonajúca prokurátorka. Sťažovateľa ako podozrivú osobu prevzal 28. októbra 2017 o 11.00 h poverený príslušník obvodného oddelenia.

12. Zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby z 28. októbra 2017 spísanej príslušníkom obvodného oddelenia vyplýva, že 28. októbra 2017 o 8.30 h bol podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku zadržaný sťažovateľ ako podozrivý, a to na základe obmedzenia osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora, keďže bol bezprostredne pristihnutý po trestnom čine a súhlas nebolo možné vopred dosiahnuť. K obmedzeniu osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku došlo 28. októbra 2017 o 8.30 h na Masarykovej ulici v Prešove bezprostredne po spáchaní prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Trestného zákona. Príslušník obvodného oddelenia sťažovateľa prevzal toho istého dňa o 11.00 h. K zadržaniu došlo z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, lebo bola dôvodná obava, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti.

13. Z uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že vyšetrovateľ začal trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie proti sťažovateľovi pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Trestného zákona za to, že 28. októbra 2017 o 8.25 h popísal vnútornú stenu objektu podchodu vedúceho zo železničnej stanice na autobusovú stanicu

na Masarykovej ulici v Prešove a čiernou fixkou nakreslil neidentifikovateľný nápis s rozmermi 25 × 15 cm, čím spôsobil škodu pre obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], v dosiaľ nezistenej výške. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že sťažovateľ bol zadržaný bezprostredne na mieste spáchania prečinu, kde pred zadržaním pomaľoval fasádu v podchode pri vestibule železničnej stanice. Mal pri sebe fixky, ktorými pomaľoval fasádu budovy, a k skutku sa odmietol vyjadriť, aby si neprivodil nebezpečenstvo trestného stíhania. Výška škody dosiaľ nebola zistená, avšak z právneho hľadiska nie je rozhodujúca.

14. Z prípisu predsedu senátu okresného súdu z 13. novembra 2017 adresovaného predsedovi okresného súdu vyplýva, že predseda senátu žiada predsedu okresného súdu o predĺženie lehoty na napísanie rozhodnutia sp. zn. 33 Tp 98/16 z 30. októbra 2017, a to do 28. novembra 2017 s tým, že lehota na napísanie rozhodnutia uplynie 13. novembra 2017. Dôvodom žiadosti je nadmerná pracovná zaneprázdnenosť predsedu senátu. Predseda okresného súdu 13. novembra 2017 s predĺžením lehoty súhlasil.

15. Z prípisu krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 29/2017 z 28. novembra 2017 adresovaného okresnému súdu k sp. zn. 33 Tp 113/2017 vyplýva, že krajskému súdu bola predložená vec sťažovateľa na rozhodnutie o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 33 Tp 113/2017 z 30. októbra 2017. V predkladacej správe okresný súd uviedol, že doručienky preukazujúce doručenie uznesenia okresného súdu budú krajskému súdu zaslané ihneď po ich vrátení okresnému súdu. Krajský súd vec vracia s tým, aby okresný súd spis predložil krajskému súdu kompletný, teda aj s doručenkami od prokurátora, sťažovateľa a jeho obhajcu.

16. Z uznesenia krajského súdu č. k. 2 Tpo 31/2017-54 z 12. decembra 2017 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 33 Tp 113/2017 z 30. októbra 2017.

Podľa názoru krajského súdu je záver okresného súdu správny - skutok sa stal, má znaky prečinu poškodzovania cudzej veci a je dôvodné podozrenie, že sa skutku dopustil sťažovateľ, ktorý bol bezprostredne po skutku zadržaný hliadkou Železničnej polície.

Rovnako je správny záver okresného súdu o existencii konkrétnych skutočností odôvodňujúcich obavu uvedenú v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Táto je daná najmä osobou sťažovateľa a charakterom spáchanej trestnej činnosti. Z priestupkovej a trestnej minulosti sťažovateľa (ktorý má 3 záznamy) je zrejmé, že nešlo o ojedinelé vybočenie z riadneho spôsobu života. Sťažovateľ sa v minulosti už trikrát dopustil rovnakého trestného činu (poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Trestného zákona), v prvom prípade prokurátor trestné stíhanie podmiennečne zastavil (sťažovateľ sa osvedčil v skúšobnej dobe) a v druhom prípade došlo k upusteniu od potrestania (v dôsledku čoho sa na sťažovateľa hľadí, ako by nebol odsúdený, ale aj napriek tomu sa nezahladzuje samotné spáchanie trestného činu). Teraz stíhanej trestnej činnosti sa mal sťažovateľ dopustiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženej mu trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 0 T 77/17 zo 17. mája 2017 taktiež za prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Trestného zákona spočívajúci v tom, že postriekal fasádu určitého objektu. Za to mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov so skúšobnou dobou do 17. mája 2018. Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že okrem iných priestupkov bol sťažovateľ postihnutý pokutou vo výške 15 € za úmyselné postriekanie rušňa čiernym sprejom 20. decembra 2013. Z uvedeného je možné vyvodiť záver o tom, že sťažovateľ je osobou náchylnou k páchaniu takejto trestnej činnosti (špeciálna recidíva). Tieto zistenia sú preto tými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré odôvodňujú obavu, že v prípade ponechania sťažovateľa na slobode by tento mohol pokračovať v páchaní rovnakej alebo obdobnej protiprávnej činnosti.

Vo vzťahu k sťažnostným námietkam obhajcu sťažovateľa treba poukázať na to, že v tomto štádiu trestného stíhania sa nerozhoduje o vine a treste sťažovateľa. Postačí preto aj dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Námietka, podľa ktorej skutok nie je trestným činom, neobstojí, keďže na podklade dosiaľ zabezpečených dôkazov je možné vyvodiť záver o spáchaní skutku, a hodnota poškodenej veci nie je rozhodujúca, a to ani pri posudzovaní materiálneho korektívu pri tomto prečine. Uznesenie o vznesení obvinenia v žiadnom prípade nemožno považovať za nezákonné, arbitrárne, nepreskúmateľné a pod., ako sa mylne domnieva obhajoba. Je v ňom zreteľne a jasne vyložené, na podklade akých skutočností bolo začaté trestné stíhanie a prečo je zo spáchania skutku obvinený sťažovateľ.

Uznesenie o vznesení obvinenia spĺňa všetky atribúty naň kladené v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a vznesená námietka o neprimeranosti rozsahu odôvodnenia uznesenia je právne irelevantná. Možno konštatovať, že požiadavka náležitého odôvodnenia rozhodnutia sa zásadne spravuje parametrom kvality, a nie parametrom kvantity.

Krajský súd sa nestotožnil ani s tým, že sťažovateľ bol zadržaný nezákonne. Je síce možné vytknúť v úradnom zázname o zadržení obvineného nepresnosť v tom, že sa tak malo udiť na základe § 85 ods. 2 Trestného poriadku, avšak zo zápisnice o zadržení a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby jednoznačne vyplýva, že zadržanie sťažovateľa sa uskutočnilo 28. októbra 2017 o 8.30 h podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku.

Čo sa týka námietky, že na okresnom súde nekonal zákonný sudca, treba uviesť, že pri pozornejšom štúdiu spisu by obhajoba zistila, že konajúci sudca prevzal návrh na vzatie sťažovateľa do väzby v nedeľu 29. októbra 2017 o 14.55 h a podľa príslušných ustanovení rozvrhu práce okresného súdu na rok 2017 o návrhu koná sudca, ktorý ho prevzal.

Vo vzťahu k rýchlosti konania a rozhodovania v tejto väzobnej veci možno uviesť, že uznesenie okresného súdu nebolo vyhotovené v súlade s § 172 ods. 3 a § 180 Trestného poriadku, teda v lehote 10 pracovných dní, avšak službukonajúci sudca zákonným spôsobom požiadal o predĺženie lehoty do 28. novembra 2017, čomu bolo zo strany predsedu okresného súdu vyhovené. Takýto postup Trestný poriadok umožňuje (§ 172 ods. 3 časť vety za bodkočiarkou). Uznesenie bolo odosielané 22. novembra 2017, teda ešte pred skončením tejto lehoty. V žiadnom prípade preto nešlo o nezákonný alebo svojvoľný procesný postup sudcu okresného súdu a aj napriek obsiahlej judikatúre ústavného súdu uvádzanej obhajcom sťažovateľa nebol krajský súd toho názoru, že by došlo k neprimeranému zásahu do práva sťažovateľa na osobnú slobodu, v dôsledku čoho by bolo potrebné ho okamžite prepustiť z väzby.

V závere treba dodať, že v danom prípade namiesto mnohostránkových citácií rozhodnutí ústavného súdu, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a krajského súdu (súd pozná právo) bolo vhodnejšie zaoberať sa podstatnými dôvodmi, pre ktoré obhajoba považuje uznesenie okresného súdu za nezákonné.

III.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

18. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

19. Sťažovateľ zdôrazňuje, že konanie o jeho vzatí do väzby na okresnom súde trvalo 39 dní (od 29. októbra 2017, keď bol návrh prokurátora na vzatie do väzby doručený okresnému súdu, do 7. decembra 2017, keď bol spis už opätovne predložený krajskému súdu na rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku). Hoci okresný súd rozhodol o väzbe

už 30. októbra 2017, teda na druhý deň po doručení návrhu, vyhotovenie písomného znenia uznesenia sa neprimerane zdržalo, keďže sudca 13. novembra 2017 požiadal predsedu okresného súdu o predĺženie lehoty na napísanie uznesenia do 28. novembra 2017 z dôvodu nadmernej pracovnej zaneprázdnenosti. Tejto žiadosti bolo vyhovené, hoci sa tak nemalo stať, pretože správne mal sudca požiadať o predĺženie lehoty na vypracovanie rozhodnutí v neväzobných veciach, resp. predseda okresného súdu nemal preto jeho žiadosti vyhovieť. Písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené napokon 29. novembra 2017. Okresný súd 28. novembra 2017 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti, no krajský súd 29. novembra 2017 spis vrátil z dôvodu jeho neúplnosti (chýbali doručky preukazujúce doručenie uznesenia stranám, resp. obhajcovi). Potom bol spis opätovne krajskému súdu predložený 7. decembra 2017. Sťažovateľ je presvedčený, že krajský súd postupoval nesprávne, keď 29. novembra 2017 vrátil spis pre jeho neúplnosť okresnému súdu, pretože takýto postup bol v rozpore s označenou judikatúrou ústavného súdu. V dôsledku toho pri posudzovaní dĺžky konania pred krajským súdom treba podľa neho vychádzať z toho, že krajský súd mal spis k dispozícii už od 28. novembra 2017, o sťažnosti rozhodol 12. decembra 2017 a jeho uznesenie bolo doručené obhajcovi sťažovateľa 29. decembra 2017, a preto konanie na krajskom súde trvalo vlastne až 31 dní.

20. Predseda okresného súdu je presvedčený, že sa vo veci konalo riadne a včas. Hoci konanie prebiehalo od 29. októbra do 7. decembra 2017, mohlo byť ukončené už 28. novembra 2017, keď bola vec prvýkrát predložená krajskému súdu, avšak spis bol 29. novembra 2017 vrátený krajským súdom pre chýbajúce doručky. Obdobie od 29. novembra do 7. decembra 2017 preto nemožno pričítať na ťarchu okresného súdu, ktorý musel čakať na vrátenie doručeníek, čo nemohol svojim konaním ovplyvniť. Čo sa týka obdobia od 30. októbra 2017 do 22. novembra 2017, počas ktorého sa vyhotovovalo písomné znenie uznesenia, treba uviesť, že vzhľadom na značnú pracovnú vyťaženosť sudcu bola táto doba primeraná. Sudca využil § 172 ods. 3 Trestného poriadku a na základe jeho žiadosti mu predseda okresného súdu lehotu na vyhotovenie uznesenia predĺžil do 28. novembra 2017.

21. Predsedníčka krajského súdu je toho názoru, že konanie na krajskom súde trvajúce od 7. decembra 2017 do 29. decembra 2017 bolo dostatočne urýchlené, a preto nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa. Pokiaľ ide o vrátenie veci okresnému súdu prípisom krajského súdu z 28. novembra 2017 na účely skompletizovania spisu, treba uviesť, že bolo povinnosťou okresného súdu predložiť kompletný spis tak, aby krajský súd v lehote piatich pracovných dní mohol o sťažnosti rozhodnúť. Krajský súd v rámci tak krátkej lehoty nemôže čakať na doručenky nepredložené okresným súdom a spoliehať sa na to, že ich okresný súd dodatočne predloží. Trestnoprávne kolégium krajského súdu preto zaujalo stanovisko o povinnosti prvostupňového súdu predkladať kompletný spisový materiál aj s doručenkami. Treba súhlasiť so sťažovateľom, že konanie na okresnom súde trvalo 39 dní a že nešlo o právne či fakticky zložitú vec, avšak treba vziať do úvahy aj to, že sťažovateľ je špeciálnym recidivistom. V súvislosti s predĺžením lehoty na písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu je podstatné, že zo strany sudcu a predsedu okresného súdu išlo o zákonom ustanovený postup, pričom platí, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody. Námietku, podľa ktorej predseda okresného súdu predĺžením lehoty na vyhotovenie uznesenia uprednostnil pred vybavením väzobnej veci sťažovateľa vybavovanie iných, neväzobných vecí, je nutné považovať len za ničím nepodloženú domnienku, keďže sťažovateľ túto námietku neoprel o žiaden podklad, z ktorého by čerpal.

22. O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene („*bref délai*“, „*speedily*“). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, prípadne doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (Bezicheri v. Taliansko, Sanchez – Reisse v. Švajčiarsko, II. ÚS 432/2013, II. ÚS 193/2014, II. ÚS 80/2015).

23. Zo zhodných tvrdení účastníkov konania a z listinných dôkazov považuje ústavný súd za preukázané, že návrh prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby bol okresnému súdu doručený 29. októbra 2017, okresný súd sťažovateľa vypočul a o návrhu rozhodol 30. októbra 2017. Uznesenie o vzatí sťažovateľa do väzby bolo vypracované 21. novembra 2017 (keď predtým predseda okresného súdu 13. novembra 2017 predĺžil sudcovi na jeho žiadosť z dôvodu zaneprázdnenosti lehotu na napísanie rozhodnutia do 28. novembra 2017), expedované bolo 22. novembra 2017 a doručené bolo (obhajcovi sťažovateľa ako poslednému) 29. novembra 2017. Spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti 28. novembra 2017 a 29. novembra 2017 bol vrátený ako predčasne predložený (nebola pripojená doručka od obhajcu sťažovateľa). Obhajca svoju sťažnosť odôvodnil podaním z 1. decembra 2017 a následne bol spis opäť predložený krajskému súdu 7. decembra 2017 na rozhodnutie o sťažnosti. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 31/2017 z 12. decembra 2017 bola sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá a toto uznesenie bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 29. decembra 2017.

24. Dosiaľ uvedené možno zhrnúť tak, že konanie na okresnom súde trvalo 39 dní (od 29. októbra 2017 do 7. decembra 2017). Konanie na krajskom súde trvalo 22 dní (od 7. decembra 2017 do 29. decembra 2017). Uvedená dĺžka konania na všeobecných súdoch sa javí medzi účastníkmi ako nesporná. Napriek tomu je však sťažovateľ toho názoru, že obdobie od 28. novembra 2017 (prvé predloženie spisu krajskému súdu) do 7. decembra 2017 (druhé predloženie spisu krajskému súdu) nemožno v skutočnosti pričítať na ťarchu okresného súdu, pretože vzhľadom na právny názor ústavného súdu bolo vrátenie spisu kvôli chýbajúcej doručke nesprávne. Podľa sťažovateľa preto treba vychádzať z toho, ako keby krajský súd konal o sťažnosti v opravnom konaní od 28. novembra 2017 do 29. decembra 2017, teda 31 dní. Obdobne aj okresný súd zdôrazňuje, že za priet'ah súvisiaci s nepredložením doručky nezodpovedá, lebo rýchlosť doručovania zásielky nemohol ovplyvniť. Hoci to sťažovateľ explicitne neuvádza, pri právnom názore, ktorý zaujal, by konanie pričítateľné na ťarchu okresného súdu trvalo od 29. októbra 2017 do 28. novembra 2017, teda 30 dní.

25. Ústavný súd bez toho, aby sa zaoberal otázkou správnosti či nesprávnosti postupu krajského súdu, ktorý obratom 28. novembra 2017 spis vrátil pre nekompletnosť okresnému súdu, vychádza z toho, že v deň vrátenia spisu (29. novembra 2017) došlo k doručeniu uznesenia okresného súdu obhajcovi sťažovateľa, no napriek tomu spis bol krajskému súdu znova predložený až 7. decembra 2017, hoci sa tak malo a mohlo stať okamžite po vrátení doručenky okresnému súdu.

26. Ďalej je podstatné, že nepochybne na vrub okresnému súdu prichodí pričítať neprímerane dlhý čas spotrebovaný na písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu v rozsahu niečo vyše dvoch strán. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že uznesenie bolo písomne vyhotovené v predĺženej lehote povolenej predsedom okresného súdu. Ústavný súd považuje za správne stanovisko sťažovateľa, podľa ktorého ak bol sudca pracovne zaneprázdnený, potom opodstatnené by bolo povoliť mu predovšetkým predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia v neväzobnej veci, keďže väzobné veci sa musia vybavovať s osobitnou starostlivosťou a urýchlením na rozdiel od neväzobných vecí.

Názor predsedníčky krajského súdu, podľa ktorého ide len o ničím nepodloženú domnienku sťažovateľa, treba odmietnuť. V rámci odbornej verejnosti je všeobecne známe, že trestní sudcovia vybavujú zvyčajne výrazne menší počet väzobných trestných vecí než neväzobne riešených trestných vecí. Námietku sťažovateľa opierajúcu sa o profesionálnu obhajcovskú skúsenostnú úvahu preto nemožno považovať za nedôvodnú. Zároveň sťažovateľa nemožno zaťažiť takým dôkazným bremenom, ktoré sa nedá uniesť. Nesmelo sa teda od neho požadovať, aby predložil dôkaz o tvrdenej pracovnej zaneprázdnenosti sudcu nielen väzobnými, ale aj neväzobnými vecami, pretože nemal žiadnu legálnu možnosť zistiť, aké konkrétne veci (väzobné a neväzobné) riešil sudca v kritickom čase. Takýto dôkaz mohol totiž predložiť iba príslušný súd a predložením takéhoto dôkazu mohol vyvrátiť tvrdenie sťažovateľa o uprednostnení vybavovania neväzobnej agendy pred väzobnou agendou v dôsledku rozhodnutia predsedu okresného súdu.

27. Za neakceptovateľný považuje napokon ústavný súd v danom konkrétnom prípade aj inak v zásade správny argument predsedníčky krajského súdu, podľa ktorého ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky nemožno považovať za porušenie

základného práva alebo slobody. Táto téza nepochybne platí v prípade, ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis v súlade s jeho obsahom a zmyslom, teda ak ho aplikuje správne. V danom prípade podľa názoru ústavného súdu postup predsedu okresného súdu, ktorý predĺžil lehotu sudcovi na vyhotovenie písomného znenia uznesenia, nemožno bez ďalšieho (pre absenciu potrebných informácií týkajúcich sa štruktúry zaneprázdnenosti sudcu) považovať za správny.

28. Možno uzavrieť, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o vzatí do väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 33 Tp 113/2017 (bod 1 výroku nálezu).

29. Sťažovateľ požadoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 500 € od okresného súdu ako satisfakciu za ujmu utrpenú pomalým rozhodovaním o jeho vzatí do väzby.

Ústavný súd považoval túto požiadavku za primeranú do výšky 1 000 € (bod 2 výroku nálezu). Vychádzal pritom z časového rozsahu zistených prietáhov v konaní, ako aj zo zásady spravodlivosti. V prevyšujúcej časti, teda čo sa týka sumy 500 €, z dôvodov už uvedených sťažnosti nevyhoveli (bod 3 výroku nálezu).

30. Naproti tomu pri aplikácii už citovaných právnych zásad sťažnosti v časti namietaného porušenia práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o vzatí do väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 Tpo 31/2017 nebolo možné vyhovieť. Čas spotrebovaný v opravnom konaní treba totiž považovať za primeraný (bod 3 výroku nálezu).

31. Rovnako nebolo možné vyhovieť ani požiadavke na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od krajského súdu vo výške 1 500 € z dôvodu porušenia práva na urýchlené rozhodnutie o vzatí do väzby (bod 3 výroku nálezu).

32. Sťažovateľ požadoval náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 650,84 €.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľovi patrí odmena za štyri úkony právnych služieb v roku 2018 (prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť, ďalšia porada medzi sťažovateľom a advokátom, replika na vyjadrenie predsedníčky krajského súdu) v sume po 153,50 €, ako aj štyri režijné paušály v sume po 9,21 €. Celková suma trov právneho zastúpenia sťažovateľa predstavuje čiastku 650,84 € (bod 4 výroku nálezu).

33. Vzhľadom na to, že sťažovateľ bol v priebehu konania prepustený z väzby 15. marca 2018, nebolo už potrebné zaoberať sa požadovaným výrokom zakazujúcim okresnému súdu a krajskému súdu pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa, ale ani výrokom, ktorým by sa prikázalo bezodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby.

34. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

35. Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018